

ЕДИ МАРИНОВ ПЕЙЗАЖИ

chitanka.info

СИВ ПЕЙЗАЖ

Малката къща отсреща е сива
със сиви прозорци и сива стена,
сива антена с небето се слива,
сива тераса със сива врата.

Сив е тротоарът, сива ограда,
сива кола пред нея стои,
сиви листа са покрили паважа,
от своите сиви дървета дошли.

Небето е сиво, а облакът-кораб
сив плава във своето сиво море,
сив хоризонт, сив е простора,
сивият студ навън сиво боде.

Видях сива майка със сиво детенце
във сивата, пошла, безлика тълпа,
държеше детенцето сиво меченце
и джапаше в локви със сива вода.

И ти си тъй сива, със сив поглед бледен,
чувстваш сиво, сиво говориш, сиво мълчиш.
А сив наблюдател отгоре ни гледа
и мисли ни нови, все сиви съдби...

НАТЮРМОРТ

Розите във вазата зелена са клюмнали леко надясно,
сякаш кристалното им убежище за тях е тясно;
бутилката полупразна до тях стои
в мълчанието си казва: „Ах, защо не ме допи?“;
малката бяла дантелена покривчица от вятъра трепти,
оставила кутията цигари полетът и да озапти;
масивна сребърна запалка е някак удивена,
защо остава все недокосната и неупотребена;
стара свещ във формата на пирамида,
сенки хвърля, на всички предмети намига;
играе странна игра светлината в старата стъклена купа,
пълна с миди, рапани, камъчета — на миналото тайна хралупа;
дървото на масата на места от влагата е избеляло,
а тя стои там, защото няма друга работа, някак вяло;
ябълка червена, отдавна от червеи проядена
май въпреки лъскавината си никога няма да бъде изядена;
през опърпаното старо перде луната придава на всичко
сюрреализъм,
това е картината в моята стая, който намирам когато там влизам

ЗАЛЕЗ

Умира заревото на стария ден,
мракът заченат е и скоро ще бъде роден,
луната отново любимия си гони,
но не го достига и той е отново прогонен...

Светът се променя с шеметна скорост,
потъва във сенки с някаква нежна ярост,
цветовете малко по малко умират,
светлини навсякъде светват, животът не спира...

Силуети в полумрака едва се открояват,
всички предмети сякаш по-малки стават,
светликът на слънцето вече съвсем е залязъл,
светът в тъмата на нощта пак е навлязъл...

ПЕЙЗАЖ

Гледам през балкона:
морето — спокойно, гладко като тепсия,
плажът — опразнен, самотен без хората,
повдигам чаша с мартини и пак поглеждам:
успокояващото дълбоко тъмносиньо на водата,
блестящото ведро светлосиньо на небето,
паля цигара и съзерцавам небето:
светликът на слънцето вече залязва, но още е видим,
луната вече грее — пълна, високо на изток, но все още бледа,
поглеждам скалите:
монолитни, стари, но някак познати,
с мидите, с водораслите, с аромата,
угасвам догарящия фас, но взорът ми все още се рее:
стари кестени, зелени, с натежали от годините клони,
едва-едва мърдащи с листа заради лекия бриз.

Допивайки последната глътка осъзнавам,
какво в този пейзаж толкова ме привлича:
в него няма човешка намеса,
той е такъв още отпреди да го има човека —
някак райски самотен и адски спокоен...

БУРЯ

Тътен гръмовен в главата ми бучи,
вятърът досущ митичен змей фучи,
небето тъмно като в нощ е, а още е пладне,
сякаш целият свят ей сега ще се разпадне.

Светкавици стряскащи раздират небосвода,
все по-близо, сякаш ние сме им гръмоотвода,
звукът от тях после земята разклаща
и тя обхваната от страх да стене захваща.

Дъждът се сипе, все едно там горе
целият океан земен е от векове затворен,
всичко живо някъде се изпокрива
буря щом такава черна земята обвива...

АСТРОНОМИЯ

Луната гони своя любим по небосклона,
той — слънцето, все бяга, но тя все го гони,
с нея се движат на мъртвите душиите,
отгоре гледат, светят, смеят се — звездите.

А той дали от нея бяга, или пък от тях,
че да говориш с мъртвите е грях,
но все пак и тоя като тях е —
мъртвородено красиво дете.

Или пък може би просто той я обича
и гонейки я всяка сутрин се врича,
че не тя него, а той нея ще хване.
Кой ли от двамата някой ден с ината си ще престане...

МОРЕТО

Седя и гледам морето пред мен —
кристално чисто, прозрачно и тъжно,
така е за пореден ден —
синевина в мъглата, точка в окръжност.

Не искам да плача, но ето че сълзи
от истеричен смях в очите избиват,
отново съм сам, а влакът тръгва по старите релси,
отново мислите летят, а тялото изгнива.

Морето е моят спасител, удавник
се чувствам, а то е моята сламка,
но вече ще тръгвам — към своя оглавник —
просто още няколко органа в световната банка.

И ето че там съм, и ето отново
върти ме светът, без да го зная,
в лъжи, коварство, пошlost и злоба,
но то остава с мен — парченце от Рая...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.